

Sygnatura akt VI W 255/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 roku

sprawy przeciwko R. M. synowi K. i L. z domu Ś.

urodzonego (...) w L.

obwinionego o to, że

w dniu 16.06.2013 r. o godz. 20:50 we W. na placu (...) zaparkował pojazd marki B. o nr rej. (...) w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania się).

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **R. M.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 czerwca 2013 roku przy Placu (...) we W. około godziny 20:50 funkcjonariusze Straży Miejskiej prowadzili kontrolę parkowania pojazdów, w wyniku której ujawnili, iż samochód marki B. o nr rej. (...) jest zaparkowany w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 - zakaz zatrzymywania. W związku z nieobecnością w samochodzie kierowcy, funkcjonariusze Straży Miejskiej założyli na przednie koło samochodu techniczne urządzenie blokujące nr 470.

Około godziny 21:30 do w/w pojazdu powrócił jego właściciel, którym po wylegitymowaniu okazał się być R. M.. Odmówił on przyjęcia mandatu karnego. Funkcjonariusze Straży Miejskiej poinformowali go o skierowaniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego, a następnie zdjęli blokadę założoną na przednie koło.

dowód:

- wyjaśnienia obwinionego, k. 3, 33 akt

- zeznania W. K., k. 5 akt

- notatka służbowa, k. 6

- protokół odblokowania, k. 7-8

- szkic sytuacyjny, k. 9

Przesłuchany w charakterze podejrzanego R. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (vide: k. 33 akt). Wyjaśnił, iż zaparkował samochód marki B.o nr (...) w miejscu obowiązywania zakazu zatrzymywania się. Wskazał jednak, iż nie widział znaku drogowego zakazu zatrzymywania się, ponieważ został on przysłonięty przez przejeżdżający autobus i samochód dostawczy. Stwierdził, iż znak drogowy jest niewłaściwie usytuowany.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionego czynu są bezsporne i wynikają z zeznań funkcjonariusza Straży Miejskiej W. K. oraz sporządzonego przez niego szkicu sytuacyjnego określającego miejsce, w którym obwiniony zaparkował samochód marki B. (...). Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w którym nie kwestionował on zaparkowania przez siebie pojazdu w miejscu, w którym samochód został ujawniony przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej. Bezspornym jest również fakt, iż przy Placu (...), w miejscu w którym obwiniony R. M. zaparkował samochód obowiązuje znak drogowy B-36 - zakaz zatrzymywania się.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązuje przepisy prawa, Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony R. M. dopuścił się czynu zabronionego spenalizowanego w art. 92 § 1 kw.

W tym miejscu wskazać należy, iż znaki zakazu wyrażają bezwzględne dyrektywy, które muszą być przestrzegane przez wszystkich uczestników ruchu. Znak drogowy B-36 - zakaz zatrzymywania się - dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsca, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymywanie. Przechodząc na grunt analizowanej sprawy uznać należy, iż przy Placu (...), kierując się w stronę ul. (...), po lewej stronie drogi postawiony jest znak zakazu zatrzymywania się, do którego nie dostosował się obwiniony R. M..

Wykroczenie określone w dyspozycji art. 92 § 1 kw ma charakter powszechny i formalny, a więc może je popełnić każda osoba. Podstawą odpowiedzialności za wykroczenie jest to, aby znak był ustawiony przez uprawniony organ. Podmiotem wykroczenia z art. 92 § 1 kw może być osoba, która jest zobligowana dostosować się do znaku. Z art. 5 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012.1137 j.t.) wynika, że adresatem dyrektyw płynących ze znaku są uczestnicy ruchu lub osoby znajdujące się na drodze. Wykroczenie z art. 92 § 1 kw może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. Strona podmiotowa charakteryzująca się nieumyślnością występuje przede wszystkim w sytuacji, gdy uczestnik ruchu nie zauważy znaku, mimo, że był dobrze usytuowany. Zważyć zatem należy, iż obwiniony R. M. naruszył swoim zachowaniem dyspozycję normy sformułowanej w art. 92 § 1 kw działając nieumyślnie. Jak wskazano powyżej Sąd dał bowiem wiarę wyjaśnieniom obwinionego R. M., w zakresie w którym wskazał on, iż nie zauważył znaku drogowego zakazu zatrzymywania się. Fakt ten prowadzi zatem jednoznacznie do wniosku, iż obwiniony nie działał umyślnie. Bezspornie uznać należy, iż znak drogowy B-36 usytuowany przy Placu (...), kierując się w stronę ul. (...), pozostaje widoczny. To na obwinionym, jako na uczestniku ruchu drogowego, ciążył obowiązek upewnienia się czy w miejscu, w którym miał on zamiar zaparkować samochód nie obowiązują znaki drogowe zakazu zatrzymywania się. Tym bardziej zatem jego rolą było ustalenie czy i na jakich zasadach może on zaparkować samochód.

Uznając sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd doszedł do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, będzie kara grzywny w wysokości dwustu złotych.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw, bacząc w szczególności, aby wymierzona kara była adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego

mu czynu oraz aby rzezona kara spełniała swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. W ocenie Sądu takie warunki spełnia wymierzona obwinionemu kara 200 złotych grzywny.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, że obwiniony działał nieumyślnie, a rozmiary grożącej szkody również nie były znaczne. Nie należy jednak tracić z pola widzenia faktu, iż obwiniony dopuścił się wykroczenia, którego popełnianie jest nagminne na obszarze miasta. Zignorował on elementarne zasady poruszania się po mieście lekceważąc tym samym ciężący na nim obowiązek respektowania znaków drogowych.

Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 200 złotych grzywny będzie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego jak również do jego obecnej sytuacji rodzinnej i materialnej. Pozwoli jednocześnie na osiągnięcie celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, poprzez napiętnowanie w oczach społeczeństwa czynu, którego dopuścił się obwiniony.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących ani też obciążających, które zgodnie z brzmieniem art. 33 § 3 i 4 kw powinny zostać uwzględnione.

Oceniając sytuację rodzinną i finansową obwinionego, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec niego instytucji choćby częściowego zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych. Wobec powyższego Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa przedmiotowe koszty w całości i wymierzył mu opłatę w wysokości przewidzianej przez art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.